

BILBOKO TXAKOLINDEGIAZ

LEGINA TXAKOLINDEGIA

Begoñako klasiko bat zan, historikoki elezaar esaten diño, zelan bertan, zauritu eben Zumalakarregi, Bilboko sitiatuta egoan, leenengo gerra karlistan, eta gero tokialdatxe egin eben “Palacio del Pino”.

Gero, Zegama il zan.

Txakolin au, Begoñako askena zan.

Baña, Begoña aldean ainbat txakolingeiak egon ziran.

Gazteluiturri, Santi “La chorixa”, Garaizar, Arrieta, Anton, Uriarte, Araluze, Tutulu, Patillas eta abar.

Derrigor esan bear da Larrazabal txakolindegia, toki onetan Sabino Aranak proyetatu eban PNVren fundamentuak. El Juramento de Larrazabal.

Txakolin izan ziran geroago Bilbako bizi-modua sakonak.

Esan bear da, zelan edari onen izena, txakoliña edo txakolin moderna da, baizik Bizkaian ez da erabiltzen XVII mendea baño leenago.

MONTAÑO TXAKOLINDEGIA

Bilbao txakolindegi inguraturik egoan eta beste tokietan be bai.

Urteak zear, Bilbao txakolindegia eta garagardotegiz inguratuta egoan.

Artxanda aldekoak ziran, Deustotik Begoñaraiño aldatzean, maastiak egoteran obeto azten ziralako. Bilboko 1.399eko eta 1528eko udal ordenantzetan abendutik maitzara arte ezin sal zitekeen urian kanpotik ekarritako ardorik, ardo zuriaren salmentarako bi tabernatan izan ezik, karik eta Bilbao inguruan egiñiko txakolin guztia agortu arte bertoko edari-ekoizpena jagoteko.

Txakolindegia nolabaiteko, jatetxe edo askaltegiak izaten ziran.

Sasoian txakoliña eradaten baiña orduko edari garratz ura.

Eskuarki iru trakolin mota egiten ziran; zuria, geienbat ekoitzen eta edaten zana, oriberdexka; gorria, erruki kolorekoa eta aditu batzuen ustez, obea; eta azkenez ollar-begia deritzona, maats zuria eta baltza naastuz lortua.

Bilbaon, eben txakolindegi famatu bat, Montaña deritzona. Gerrikaetxebarriaren bizilekua.

Uribarri kalea Artxandako aldapan amaitzen dan tokian kokaturik egoan.

Txakolingei au, basetxe zabala zan.

Bilboko jendea, igande eta jai egunetan, eguraldi ona egiten ebanean, auzoko familia asko joiaten ziran ara.

Txakolina pitxerretan zerbitzen zan.

Ontzi onek lurrezkoak ziran. Ontziak bereziak izaten ziran, eta itxura polita eben.

Montaña txakolindegia baeukan gañera, bestelako erakargarririk bere; txori kantarien txapelketa ospetsua, adibidez.

Batzuetan antolatzen zan, goizez eta jendea asko bereganatzen eban aitzakia orregaz, aperitiboak bertan jateko.

Eta orain, apaitu bear dogu Legina txakoliña, XVIII mendekoa

Agustin Arrien

